

DILLUNS

Jo hi era, sabeu?

Pere Cornellas

Resignats a la grisori i al fracàs, espectadors passius, des de fa uns quants anys, d'un futbol mediocre i insubstantial, la victòria als quarts de final de la Lliga de Campions se'ns ha presentat com un èxit extraordinari. Probablement ha estat degut a la manera com s'ha produït, però el cas és que, si som mínimament objectius, hem de concloure que eliminar el Panathinaikos, un equip europeu de segona fila, no és pas un fet tan rellevant. L'escandalós -i hi vam ser ben a prop- hauria estat no haver-ho fet.

Si, jo era al camp -sóc home de fe incommovable- i puc explicar tot el que hi va passar, per tant, amb pèls i senyals. Poc després de fer l'entrepà, però quan encara no estàvem anímicament preparats per a cap xoc convulsiu, Konstantinou, totalment sol, sense cap company que l'ajudés, va desfer-se de De Boer amb la màxima facilitat i va clavar la pilota al fons de la porteria de Bonano. Tres minuts després -només n'havien passat onze-, enmig del més absolut desconcert, Liberopoulos es va plantar a l'àrea petita en òptima posició de gol i només la cama providencial de Cocu va poder evitar el desastre. Encara no havíem arribat al quart d'hora i el cor ja ens anava a mil.

Després l'equip va voler reaccionar. El joc, conduït per Xavi -a qui Rexach fa jugar només de tant en tant, en una mostra d'inhabitual perspicàcia- va adquirir, al mig del camp, una mica de sentit. Davant, però, vivíem l'habitual acumulació de despropòsits de tota la temporada: passades de Coco i Overmars dirigides a no sé pas qui, moviments inútils i ensopegades voluntàries d'un Rivaldo cada vegada més egoista amb la pilota als peus i gairebé cap ocasió clara davant de la porteria grega. Així les coses, l'empat de Luis Enrique, que Rivaldo va estar a punt d'evitar en un altre dels seus entortolliments, era, a mitja part, un gran resultat.

No sé per què -renuncio a fer d'endeví-, però, a la represa, el Barça va viure un tumultuós atac d'histèria, dividit en dues parts. A la primera, va fer dos gols i va estar a punt de fer-ne un altre: una mena d'imparable vendaval que colpejà els grecs i que no admetia cap possible resposta. A la segona, va haver de defensar-los, no sé si empès pel rival o mogut per la inseguretat i la por. El fet és que la pilota no es movia del nostre camp i, al darrer quart d'hora -el partit es va allargar set minuts inacabables-, quasi ni sortia de l'àrea.

Van ser quinze minuts patètics. Pilotes bombades sobre la porteria una vegada i una altra; els nostres endarrerits i traient-se-les del damunt fos com fos; Bonano comocionat en una sortida suïcida que potser va evitar un gol; Puyol desviant, sota els pals, una rematada decisiva; Reina salvant un parell de centrades enverinades; un jugador grec enviant arran de pal, al darrer moment, una pilota que no va entrar de

miracle, i el públic, literalment espantat, fent pinya amb l'equip en un nou acte d'inusitada fidelitat. Imagineu-nos com vam respirar tots -jo també, és clar- quan es va acabar aquest martiri.

Ens vam classificar així. Sense la més mínima estructura d'equip, sense saber a què jugàvem i demanant l'hora com uns desesperats. I després d'haver fet el ridícul a Atenes i de no haver guanyat ni un sol partit a casa a la segona lligueta de la Champions.

El nostre objectiu a la Lliga, com la temporada passada, és assolir la quarta posició per poder tornar a anar a Europa l'any que ve. I, quan escric aquest article, és a punt de començar la semifinal contra el Madrid. El pitjor que podria passar, malgrat desitjar-ho tots, és que l'eliminéssim: seria una trista manera de tornar a amagar el problema de fons.

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni M^o Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957

2002

**LA
LLAR
DEL
LLIBRE**

45 anys a Sabadell